

lukkede Brønde skulle udelades, skal jeg hen- vise til, hvad jeg med Hensyn til dette Punkt har udtalt i Landstinget, hvor de paa- gældende Bestemmelser bleve indbragte ved Ændringsforslag fra Tingets Side. Jeg har der udtalt, at jeg ikke troede paa, at disse Bestemmelser vilde kunne komme til at gøre nogen større Nytte for Kommunerne, fordi de som Regel ikke ville kunne nøjes med at ekspropriere til Brug — og det er kun herom, der er Tale — den Jord, der skulde tjene til Brøndboring, det vil være nødvendigt, naar de skulle benytte Boring til at staffe Vand, tillige at anlægge Pumpestationer eller deslige, og da Lovfor- slaget i saa Henseende ikke har givet nogen som helst Ret til Ekspropriation, ville Kom- munerne i Virkeligheden være henvisne til at forhandle sig frem i det enkelte Tilfælde og ville ikke kunne nøjes med de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget i den Affattelse, Landstinget har givet det. Det er ganske sikkert kun saa Tilfælde, Lovforslagets her omhandlede Bestemmelser vilde komme til Anvendelse paa, og jeg tror heller ikke, man vil gøre nogen synderlig Skade ved at ude- lade dem. At der kan opstaa Vanstelig- heder med den Bestemmelse, her er givet, tør jeg vel ikke benægte, men i øvrigt tror jeg, at disse Vansteligheder ikke ville være større, end at man nok kan komme igennem. Jeg skal saaledes henstille til det høje Ting, hvor- vidt det vil slutte sig til Flertallet i saa Henseende med Hensyn til, de her omhand- lede Ændringsforslag eller ikke. Jeg har saa kun tilbage Ændringsforslag Nr. 5. Jeg beklager, at jeg ikke kan slutte mig der- til. Jeg tror ikke, det er heldigt. Den ærede Ordfører sagde, at Tanken hermed var, at der skulde tages Hensyn til Grundejernes Røst med Hensyn til Beliggenheden af Led- ningen paa hans Grund. Hertil aabner imidlertid Lovforslaget allerede Vej, idet Lov- forslaget henviser til de i Lov af 30te No- vember 1857 indeholdte Bestemmelser, og i denne Lovs § 2 staar der udtrykkelig: „De Paaastande om Forandringer i Anlægspla- nerne, som ved Forretningen i enkelte Punkter maatte fremkomme fra Grundbesidderen eller andre vedkommende, blive af Kommissionen at undersøge og paaende.“ Her er jo ud- trykkelig sagt, at Kommissionen skal tage saadanne Røst, som man har sigtet til ved det her omhandlede Ændringsforslag, under Overvejelse og Paaendelse. Men Æn- dringsforslaget gaar i Virkeligheden meget videre, thi Ændringsforslaget opstiller den Regel, at vedkommende Grundejer kan gøre Paaastand paa en Forandring i Planen med Hensyn til Ledningens Beliggenhed paa

hans Grund, og at denne Paaastand skal tages til Følge, saafremt der ikke foreligger det Tilfælde, som omhandles i Forslagets sidste Led, nemlig at Anlæggets Omkostninger ved en saadan Forandring i Planen i væsentlig Grad forøges. Dette kan jeg ikke ansæ for heldigt, til Dels fordi der egentlig ikke i og for sig er nogen Grund til at indrømme vedkommende Grundejer en absolut Ret til at forlange en Forandring i Planen, blot fordi det synes ham bedre at faa Lednin- gen til at ligge paa anden Maade, naar han i Virkeligheden ikke kan paa vise, at han har nogen Interesse i denne Forandring. Dette er imidlertid ikke Hovedsagen. Hoved- sagen er, at Reglen efter min Mening vil blive ret uheldig for Grundejeren selv. Man siger nemlig her: Grundejeren har Ret til at paa staa Forandring i Planen, medmindre Anlæggets Beføstning derved væsentlig forø- ges. Men en saadan Regel, udtrykkelig fremsat i Loven, leder meget let til den Slutning ad Modsetningsfortolkningens Vej, at naar en Forandring i Planen kunde med- føre væsentlig forøgede Udgifter for vedkom- mende Anlæg, har Grundejeren ikke Ret til at faa en Paaastand om Forandring i Pla- nen gennemført, og det er ingenlunde Me- ningen med Loven af 30te November 1857 § 2. Der er ingen Tvivl om, at Kommis- sionen der meget vel kan paa lægge vedkom- mende Anlægssejer at forandre Planerne af Hensyn til de Interesser, som den enkelte Grundbesidder har, uagtet Anlægsomkost- ningerne derved blive væsentlig forøgede. Derom er der ingen Tvivl, og hvis det ikke var Tilfældet, vilde i Virkeligheden vedkom- mende Grundejer, selv om de kunne have stor Interesse i den paa gældende Foran- dring, ikke kunne opnaa noget synderligt, thi det skulde være højt mærkverdigt, om en Forandring i en lagt Plan om et Vandfor- syningsanlæg, der strækker sig over en Række Ejendomme, ikke skulde medføre i alt Fald nogen Forøgelse af Udgifterne, saa vist som en Forandring paa den ene Led næsten altid vil trække en Forandring paa den anden efter sig, og om denne Udgiftsforøgelse er væsentlig eller ikke væsentlig, er jo ganske overladt til Kommissionens Støn. Jeg tror, som sagt, at netop derfor vil dette Ændrings- forslag være ret uheldigt for Grundejernes Stilling, og jeg kan paa ingen Maade an- befale, at man gaar dertil. Medens Loven af 1857 stiller Kommissionen frit med Hen- syn til Afgørelsen af, hvorvidt den vil gaa i Baretagelsen af Grundejernes Interesser — det er netop derfor, Kommissionen skal tage Planen under Overvejelse — vil man her lægge et Baand paa Kommissionen, der